

פְּרִשָּׁה וראשונה - (שםות י) קדש
לי כל בכור, זו י' **שהיא קדש**,
הכפור של כל הקדשים
העלויונים. פטר כל רחם -
בשביל הדק ההוא שירוד מילוד,
שהוא פותח את רחמה לעשות
פרות ואבאים כראוי, והוא קדש
עליזון.

הפרשה השניה - (שם) והיה כי
יבאך, זו ה' היכל שנפתח
רחמה מתוך יוזד ב חמשים |
פתחים, אקסדראות וחדרים
הנטורים שבו. שהפטר ההוא
שעשה יוזד בהיכל זהה לשמע
בָּה קול שיויצא מתוך השופר
זהה, משום שהשופר ההוא
נסתר בכל האדרדים, ובא יוזד
ופתח אותו להוציא מפנו קול.
וכיוון שפתחו אותו, פתקע לו
והוציא מפנו קול להוציא
עבדים לחרות. ובתקיעת השופר
זהה יצאו ישראל ממצרים, וכך
עתיד בפעם אחרת בסוף הימים.
וכל גאה באה מאן השופר זהה,
ומשם כה יש יציאת מצרים
בפרשה זו, שהרי מהשופר זהה
בא בפעם של יוזד שפותח רחמה
ומוציאו קולו לנאלת העברים.
זו ה' האות השניה של שם
הקדושים.

פרשה שלישית - סוד ההיחוד
של שמע ישראל (דברים). זו וא"ו
שפוללה הכל ובאה ההיחוד של
כל, וכו מתייחדים והוא נוטל
הפל. **הפרשה** הרביעית - (שם)
והיה אם שמוע, כלות של שני
צדדים שנאות בhem נסח
ישראל, הגבורה שלמטה. וזה ה'
הآخرונה שנוטלה אותם ונכללה
מהם. והתפלין הם מפש' אותן
השם מקדוש. ועל כן, ראש
עליך תפראם - אלו תפליין של
ראש. וдолת ראש - התפלה של יד

פְּרִשָּׁה קדמאות (שםות י) קדש לי כל בכור.
דא י' דאיyi קדש. בוכרא דכל
קדשין עלאין. פטר כל רחם, בהhoa שבייל
דקיק דנחת מן יוזד דאייהו אפתח רחמא
למעבד פירין ואבין בדקא יאות. ואייהו קדש
עלאה.

פְּרִשָּׁה תנינא (שםות י) והיה כי יביאך. דא
ה' היכלא. דאתפתח רחמא דילה
מג'ו יוזד ב חמשין | פתחין אקסדראין
וادرין סטימין דביה. דהhoa פטר דבעיד
יוזד בהאי היכלא למשמע בה קלא די
גפקא מג'ו שופר דא. בגין דשופר דא הוא
סתמים בכל סטرين, ואתא יוזד ופתח ליה
לאפקא מיניה קלא. וביוון דאתפתח ליה
תקע ליה ואפיק מג'ה קלא לאפקא עבדין
להיר. ובתקיעו דשופר דא גפקו ישראאל
ממצרים. וכך זמין זימנא אחרא לסוף
יוםיא. וכל פורקנא מהאי שופר אחיה.
ובגין כד אית בה יציאת מצרים בפרשתא
דא. דהא מהאי שופר אחיה בחילא דירוד
דפתח רחמא דילה ואפיק קלייה לפורקנא
עבדין. ודא ה' את תנינא דשמא קדיישא.

פְּרִשָּׁה תליתאה רזא דיחודה (דברים) דשמע
ישראל. דא וא"ו דכליל כלא,
וביה יהודה דכלא. וביה אתייחדן והוא בטיל
כלא. **פְּרִשָּׁה** רביעאה (דברים) והיה אם
שמוע, כלילו תרין סטריין (דף יד ע"א)
דאתאחדת בהו בנסת ישראל גבורה דלתפה.
ודא ד' בתראה דנטלא לוז ואתכלילת מהוון.
ותפלין אתוון דשמא קדיישא אונז מפש. וועל
דא ראש עלייך תפראם אלין תפליין דריישא.
(שיר השירים ודרלה ראש - היהת תפלה של יד

ההיא של יד, שהיא עניה בפלפי מעלה, אף בך שלומות יש לה כמו שלטעלת.

מיך אסור ברוחטים - הוא קשור ואחוו באותם הכתמים להחזה בשם הקדוש והוא ברואי, ועל כן מי שמתפרק בהם הוא בצלם אליהם. מה באלהים מתייחד בו בשם הקדוש, אף הוא מתייחד בו בשם הקדוש ברואי. זכר ונקבה ברא אותם. תפליין של ראש ותפלה של של יד, והכל אחד.

מצוה אחית עשרה - לעשר מעשר הארץ.ongan יש שתי מצות - אחית לעשר מעשר של הארץ, ואחית בכוריהם של פרות האילן, שפתותם (בראשית א) הנה נמתי لكم את כל עשב ורע זרע אשר על פני כל הארץ. כתובongan הנה נמתי, וכתוב שם (במדבר יז) ולכני לוי הנה נמתי כל מעשר בישראל, וכתוב (ויקרא כ) וכל מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי הארץ מפרי העץ לה' הוא.

מצוה שיטים עשרה - לחייב באכורי האילן, שפתותם (בראשית א) ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע. כל מה שראיili, لكم אסור למאכל. התיר להם ונמנם להם כל המעשר שלו ובכורי הארץ אילנות. נמתי لكم - لكم ולא לדורות שאחריכם.

מצוה שלש עשרה - לעשות פדריון לבנו לקשר אותו בחימם. שני מינים הם, אחד של חיים ואחד של מוות, ועומדים על האדם. וכישיפדה האיש את בנו, מיד המות ההוא פורה אותן, ולא יכול לשולט עליו. וזה סוד של וירא אלהים את כל אשר עשה, בכלל, והנה טוב - זה מלאך טים, מiad - זה מלאך חemptה. ועל כן בפדריון ההוא מתקיים זה של חיים,

דאיה מסבנה לגבי עילא אוף כי שלימיו אית לה בגונא דלעילא.

מלח אסור ברוחטים (שיר השירים ז) קשיר אהיה וeahid בנזון בתי לאתחדא בההויא שמא קדישא כדקה יאות. ועל דא מאן דאתפקן בהו אהיה הוי באצלם אליהם. מה אלהים אתיחדא ביה שמא קדישא, אף הוא אתיחדא ביה שמא קדישא כדקה יאות. זכר ונקבת ברא אותם. תפליין דרישא ותפלה של יד וכלא חד.

פקודא חדר לעררא מעשרא דארעא. הכא אית תריין פקידין. חד לעשרא מעשרא דארעא. וחד בפורי דפירי אילנא. דכתיב (בראשית א) הנה נמתי لكم את כל עשב זירע זרע אשר על פני כל הארץ. כתיב הטעם (במדבר יז) ולכני לוי הנה נמתי. וכתיב הטעם (במדבר יז) ולכני לוי (ויקרא כ) וכל מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי הארץ לוי היא.

פקודא תריסר לאיתאה בפורי דאיילנא (דכתיב, (בראשית א) ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע. כל מאן דאתחזי לי, לכון אסירה למיכל. אמר לו זון ויהב לוון כל מעשרא דיליה ובכורין דאיילנא. נמתי لكم, لكم ולא לדריון דבתרכזון.

פקודא תליסר. למעבד פירקנא לבריה לקשרא ליה בחרין. דתרין ממון נינחו חד דחין וחד דמותא וקנין עליה דבר נש, ובד יפרוק בר נש לבריה, מידא דההוא מותא פריק ליה, ולא יכול לשולטאה עליה. ורוא דא וירא אלהים את כל אשר עשה בכלל. והנה טוב דא מלאך טים. מiad דא מלאך חemptה. ועל דא בההוא פירקנא אתקיים דא דחימים.

מיאד דא מלאך חemptה. ועל דא בההוא פירקנא אתקיים דא דחימים.